DE VERBORGEN ERFGENAAM

Boek VI – De laatste bloedlijn

Auteur: Cedric Van De Voorde

Hoofdstuk 1
De Naam in de Schaduw

De regen viel opnieuw op Ravenhof.
Maar deze keer voelde het anders.
Elias stond voor het raam van de oude bibliotheek en keek naar de donkere hemel. Jaren geleden had hij hier gestaan als een jongen zonder verleden. Een jongen die niet wist wie hij was, waar hij vandaan kwam of waarom iedereen geheimen voor hem verborgen hield.
Nu kende hij de waarheid.
Hij was een erfgenaam.
Een zoon van twee bloedlijnen.
Een deel van een geschiedenis die ouder was dan de wereld zelf.
Maar toch voelde hij zich voor het eerst in lange tijd opnieuw verloren.
Want één naam bleef door zijn hoofd gaan.
Ravion.
De eerste erfgenaam die nooit had mogen bestaan.
De man die eeuwen verborgen was gebleven.
De man die misschien al die tijd tussen hen had geleefd.
Elias keek naar het oude boek dat op de tafel lag.
Het boek zonder titel.
Het boek dat zijn naam had onthuld.
Sinds de dag dat hij het gevonden had, was er niets meer gebeurd.
Geen aanvallen.
Geen waarschuwingen.

Geen tekenen.
En juist dat maakte hem bang.
Want Elias had geleerd dat stilte nooit betekende dat alles veilig was.
Stilte betekende meestal dat iets wachtte.
Een zachte klop klonk op de deur.
"Elias?"
Hij draaide zich om.
Caelan stond in de deuropening.
Zijn broer zag er anders uit sinds hij zijn kracht had opgegeven.
Rustiger.
Vrijer.
Maar Elias zag iets in zijn ogen.
Onrust.
"Je hebt het ook gevoeld."
Het was geen vraag.
Caelan liep naar binnen.
"Ja."
Een stilte.
"De afgelopen nachten droom ik steeds hetzelfde."
Elias keek hem aan.
"Wat zie je?"
Caelan keek naar het boek.
"Een stad."
Een korte stilte.
"Een oude stad onder de grond."
Elias voelde een rilling.
"Ravion?"

Caelan knikte langzaam.
"Maar dat is niet het vreemde."
"Wat dan?"
Caelan keek naar hem.
"Ik zie jou daar."
Elias fronste.
"Mij?"
"Ja."
Een stilte.
"Maar niet zoals nu."
Caelan slikte.
"Je draagt de kracht van de Bron opnieuw."
Elias keek weg.
"Dat kan niet."
"Dat dacht ik ook."
De deur ging opnieuw open.
Lucian kwam binnen.
Zijn gezicht stond ernstig.
"Er is iets gebeurd."
Elias draaide zich om.
"Waar?"
Lucian keek naar buiten.
"Nergens."
Dat antwoord maakte Elias ongerust.
"Wat bedoel je?"
Lucian keek naar de hemel.
"Overal."
Een stilte.
"De sterren."

Elias liep naar het raam.
Hij keek omhoog.
En toen zag hij het.
Tussen de wolken verscheen hetzelfde teken dat hij had gezien in de Eerste Wereld.
Maar nu was het groter.
Duidelijker.
En het veranderde.
Alsof het iets probeerde te schrijven.
Langzaam verschenen er woorden.
Niet op de hemel.
Maar in hun gedachten.
"DE BLOEDLIJN IS NIET GEBROKEN."
Elias voelde zijn hart sneller slaan.
Toen verscheen een tweede zin.
"JULLIE HEBBEN DE VERKEERDE ERFGENAAM BEVRIJD."
Niemand sprak.
Caelan keek naar Elias.
Lucian zette een stap achteruit.
"Nee..."
Elias keek hem aan.
"Wat?"
Lucian staarde naar het teken.
"Omdat ik weet wat dit betekent."
"Leg het uit."
Lucian keek angstig.
"Toen de Bron mij maakte..."
Een stilte.

"Was ik niet de eerste poging."
Elias voelde de kamer kouder worden.
"Wat bedoel je?"
Lucian keek naar het teken.
"Er was iemand vóór mij."
Een stilte.
"Iemand die de Bron probeerde te maken."
Caelan keek hem aan.
"Ravion."
Lucian knikte.
"Maar hij werd niet zoals ik."
Elias keek naar het boek.
"Wat werd hij dan?"
Lucian antwoordde zacht:
"De perfecte erfgenaam."
Een stilte.
"Zonder zwakte."
"Zonder emoties."
"Zonder vrije wil."
Elias voelde een koude rilling.
"Maar hoe kan hij dan leven?"
Lucian keek hem aan.
"Omdat hij nooit verdwenen is."
De kaarsen in de bibliotheek doofden plotseling.
Allemaal tegelijk.
Een stem klonk vanuit de donkere kamer.
Rustig.
Kalm.
Alsof hij hier altijd al was geweest.

"Eindelijk begrijpen jullie het."
Elias draaide zich om.
Niemand stond er.
Maar toch voelde hij hem.
Aanwezig.
Dichtbij.
De stem ging verder.
"Jullie hebben eeuwen gezocht naar de verborgen erfgenaam."
Een stilte.
"Maar jullie hebben nooit gevraagd waarom hij verborgen moest blijven."
De schaduw achter Elias bewoog.
Langzaam verscheen een figuur.
Een man.
Ouder dan de geschiedenis.
Maar met een gezicht dat bijna menselijk leek.
Zijn ogen waren hetzelfde als die van Elias.
En toch compleet anders.
Hij keek naar de drie broers.
"Ik heb jullie gevolgd."
Een stilte.
"Ik heb jullie keuzes bekeken."
Zijn blik bleef hangen op Elias.
"En ik moet toegeven..."
Een kleine glimlach verscheen.
"Je bent interessanter dan ik had verwacht."
Elias voelde geen angst.
Alleen woede.

"Wie ben jij?"
De man keek hem aan.
Alsof hij die vraag al duizenden jaren had verwacht.
"Mijn naam is Ravion Ravenhart-Veyran."
De kamer leek stil te vallen.
"Ik ben de eerste erfgenaam."
Hij stapte dichterbij.
"De eerste fout."
Een stilte.
"En de eerste die begreep dat de wereld niet gered moest worden."
Zijn ogen werden donker.
"De wereld moest opnieuw beginnen."
Elias balde zijn vuisten.
"Dan moet je eerst langs ons."
Ravion glimlachte.
"Dat is precies waarom ik gekomen ben."
Hij keek naar de drie broers.
"Ik kom jullie geen oorlog brengen."
Een stilte.
"Ik kom jullie een keuze geven."
De ramen begonnen te trillen.
"Een keuze die jullie voorouders nooit durfden maken."
Elias keek hem strak aan.
"Welke keuze?"
Ravion draaide zich om richting de deur.
En voordat hij verdween, zei hij:
"De keuze tussen een wereld vol pijn..."
Een stilte.

"...of een wereld waarin niemand ooit meer hoeft te lijden."
Hij verdween.
Maar zijn laatste woorden bleven achter.
"Over zeven dagen begint de laatste bloedlijn."
Elias keek naar zijn broers.
Hij wist het meteen.
Dit was geen gewone strijd.
Geen strijd om macht.
Geen strijd tussen licht en donker.
Dit was de laatste keuze.
En deze keer...
zou de hele wereld toekijken.

Hoofdstuk 2
Het Teken in de Duisternis

De stilte die over Ravenhof hing, was geen gewone stilte. Het was de stilte die kwam vlak voordat iets brak.

Elias stond alleen in de oude bibliotheek, omringd door duizenden boeken die ouder waren dan de muren waarin ze stonden. De vlammen van de kaarsen bewogen langzaam heen en weer, alsof er een onzichtbare wind door de kamer trok.

Maar de ramen waren gesloten.

Sinds de gebeurtenissen van de afgelopen dagen had Ravenhof zich anders gedragen. De gangen leken langer. De schaduwen leken dieper. En soms, wanneer Elias dacht dat hij alleen was, hoorde hij gefluister vanuit plaatsen waar niemand kon zijn.

Hij legde zijn hand op het oude boek dat voor hem lag. Het boek zonder titel.

Hetzelfde boek dat hem jarenlang had gezocht voordat hij wist dat hij bestond.

Op de eerste pagina stond slechts één zin geschreven:

"De erfgenaam zal niet vinden wat verborgen is. Hij zal ontdekken waarom het verborgen moest blijven."

Elias had die woorden tientallen keren gelezen.

Maar iedere keer voelde het alsof ze iets nieuws betekenden.

Achter hem kraakte een vloerplank.

Hij draaide zich onmiddellijk om.

"Wie is daar?"

Geen antwoord.
Zijn hand gleed instinctief naar het teken op zijn pols. Het teken dat sinds zijn geboorte op zijn huid stond. Het teken dat verbonden was met een verleden dat niemand hem ooit had willen vertellen.
Een zachte blauwe gloed verscheen.
Toen hoorde hij een stem.
"Eindelijk begrijp je dat het nooit om de troon ging."
Elias verstijfde.
De stem kwam uit de schaduw naast de boekenkast.
Langzaam stapte een figuur naar voren.
Het was iemand die hij nooit meer dacht terug te zien.
"Dat kan niet..." fluisterde Elias.
De persoon glimlachte zwak.
"Veel dingen waarvan jij dacht dat ze onmogelijk waren, blijken waar te zijn."
Elias deed een stap achteruit.
"Je bent dood."
De glimlach verdween.
"Dat is wat ze wilden dat jij geloofde."
De kamer leek plotseling kouder te worden.
Jarenlang had Elias antwoorden gezocht. Hij had gevochten tegen vijanden die hij niet begreep. Hij had geheimen ontdekt die hele families hadden vernietigd.
Maar dit geheim...
Dit was groter.
"Waarom ben je hier?" vroeg Elias.
De vreemdeling keek naar het boek op tafel.
"Omdat de tijd bijna voorbij is."

Een rilling ging door Elias heen.
"Welke tijd?"
"De tijd waarin jij nog kunt kiezen."
De kaarsen doofden één voor één.
In de duisternis bleef alleen het teken op Elias' hand licht geven.
"De vijf families hebben eeuwenlang één waarheid verborgen gehouden," zei de stem. "Maar ze hebben één fout gemaakt."
Elias keek gespannen toe.
"Welke fout?"
"Ze dachten dat de erfgenaam hen zou redden."
Een lange stilte volgde.
"Maar jij bent niet gekomen om hun wereld te beschermen."
De figuur keek hem recht aan.
"Jij bent gekomen om hem opnieuw te veranderen."
Plotseling begon het oude boek op tafel te bewegen.
De pagina's sloegen vanzelf om.
Een verborgen bladzijde verscheen.
Elias liep langzaam dichterbij.
Daar stond een naam geschreven.
Een naam die hij nog nooit eerder had gezien.
Maar die hij op een vreemde manier herkende.
Zijn adem stokte.
Want onder de naam stond een zin die alles veranderde.
"De ware erfgenaam heeft nooit alleen bestaan."
Elias voelde zijn hart sneller slaan.
"Wat betekent dit?"

Maar de figuur achter hem antwoordde niet.
Want toen Elias zich omdraaide...
Was hij verdwenen.
Alsof hij nooit bestaan had.
Alleen op de grond lag een klein voorwerp.
Een zilveren sleutel.
Een sleutel die hetzelfde teken droeg als Elias op zijn hand.
Hij raapte hem op.
En op het moment dat zijn vingers het metaal raakten,
hoorde hij een stem.
Niet van buitenaf.
Maar vanuit zichzelf.
"Kom naar de plaats waar alles begon."
Elias keek naar de sleutel.
Hij wist meteen waar hij heen moest.
De plek waar zijn naam verdwenen was.
De plek waar zijn verhaal begon.
De vergeten ruïnes onder Ravenhof.
Maar wat hij daar zou ontdekken...
zou niet alleen zijn verleden veranderen.
Het zou bepalen of er nog een toekomst bestond.

Hoofdstuk 3
De Ruïnes Onder Ravenhof

De deur naar de oude kelder had al honderd jaar niet meer open gestaan.
Dat was tenminste wat de bewoners van Ravenhof geloofden.
Maar Elias wist inmiddels dat Ravenhof gebouwd was op leugens. Elke steen, elke gang en elke verborgen kamer leek een geheim te bewaren. Alsof het landhuis zelf had gewacht op het moment waarop iemand eindelijk de waarheid durfde te zoeken.
En dat moment was gekomen.
De zilveren sleutel lag zwaar in zijn hand.
Zwaarder dan een sleutel ooit zou mogen voelen.
Alsof hij niet alleen een deur moest openen, maar ook een verleden dat begraven had moeten blijven.
Elias stond voor de oude stenen muur achter de bibliotheek. Jarenlang had iedereen gedacht dat het slechts een gewone muur was. Geen deur. Geen doorgang. Geen reden om er aandacht aan te besteden.
Maar het teken op zijn hand brandde zodra hij dichterbij kwam.
"Je wist dat ik hier zou komen," fluisterde hij.
Hij wist niet tegen wie hij sprak.
Tegen het huis?
Tegen zijn voorouders?
Of misschien tegen zichzelf.
Hij plaatste de sleutel tegen de muur.

Een zacht geluid vulde de kamer.
De stenen begonnen langzaam te bewegen.
Niet alsof ze werden verplaatst.
Maar alsof ze zich herinnerden hoe ze ooit hadden moeten staan.
Een smalle doorgang verscheen.
Achter de muur lag een trap die diep naar beneden leidde.
Veel dieper dan mogelijk leek.
Een koude luchtstroom kwam omhoog.
De geur van vochtige aarde en oude magie vulde de ruimte.
Elias aarzelde geen moment.
Hij stak een kaars aan en begon af te dalen.
Elke stap voelde alsof hij dichter kwam bij een antwoord dat hij misschien nooit had willen vinden.
Na tientallen treden bereikte hij een enorme ondergrondse kamer.
De muren waren bedekt met symbolen.
Niet alleen van Ravenhof.
Maar van alle vijf de families.
De families die eeuwenlang de geheimen van de wereld hadden bewaakt.
Elias liep langzaam langs de muren.
Hij zag namen.
Generaties.
Beloftes.
En uiteindelijk vond hij wat hij zocht.
Een afbeelding.
Een afbeelding van een kind.
Een kind zonder naam.

Zijn hart stopte bijna.
Want het gezicht op de oude tekening...
was hetzelfde gezicht dat hij elke ochtend in de spiegel zag.
Onder de afbeelding stonden woorden geschreven:
"Geboren zonder naam. Verborgen zonder bescherming. Bestemd om te kiezen tussen macht en menselijkheid."
Elias raakte de steen aan.
Plotseling veranderde de kamer.
De muren verdwenen.
Voor zijn ogen verscheen een herinnering.
Een vrouw rende door de gangen van Ravenhof.
Ze hield een baby vast.
Achter haar klonken voetstappen.
"Ze komen eraan!" riep iemand.
De vrouw keek naar het kind in haar armen.
Tranen stonden in haar ogen.
"Vergeef me..."
Ze legde een klein teken op de borst van de baby.
Hetzelfde teken dat Elias droeg.
"Op een dag zal hij begrijpen waarom we dit moesten doen."
De deur achter haar vloog open.
Schaduwen verschenen.
Maar voordat Elias kon zien wie er binnenkwam, verdween het beeld.
Hij stond weer alleen in de kamer.
Maar hij was niet alleen.
Achter hem klonk een stem.

"Je hebt het gezien."
Elias draaide zich om.
Lucas stond in de ingang van de kamer.
Zijn gezicht was ernstig.
"Hoe wist jij dat ik hier was?" vroeg Elias.
Lucas keek naar de symbolen op de muren.
"Omdat ik wist dat je deze plek ooit zou vinden."
Elias keek hem wantrouwig aan.
"Wat verberg je nog meer voor mij?"
Lucas zweeg.
En dat antwoord zei meer dan woorden ooit konden.
"Elias..." zei Lucas zacht.
"Er is iets wat je moet weten voordat je verdergaat."
"Wat?"
Lucas keek naar de oude afbeelding van het kind zonder naam.
"De vijanden waartegen jij gevochten hebt..."
Hij slikte.
"...waren niet op zoek naar macht."
Elias voelde een koude rilling.
"Waar waren ze dan naar op zoek?"
Lucas keek hem aan.
"Naar jou."
De stilte die volgde voelde zwaarder dan ooit.
Want diep onder Ravenhof begon iets wakker te worden.
Iets dat eeuwen had gewacht.
En ergens ver weg, buiten de muren van het landhuis...
opende iemand zijn ogen.
"De erfgenaam heeft de deur gevonden."

Een donkere stem glimlachte.
"Dan begint het laatste hoofdstuk."

Hoofdstuk 4
Het Geheim van de Eerste Erfgenaam

De woorden van Lucas bleven door Elias' hoofd gaan.

"Ze waren niet op zoek naar macht. Ze waren op zoek naar jou."

Hij had gedacht dat hij na alles wat hij had meegemaakt niet meer verrast kon worden. Hij had koninkrijken zien vallen, geheimen ontdekt die eeuwen verborgen waren gebleven en vijanden ontmoet die sterker waren dan hij ooit had kunnen voorstellen.

Maar dit was anders.

Dit ging niet over een oorlog.

Dit ging over hem.

Over zijn bestaan.

Over de reden waarom hij nooit een naam had gehad.

Elias keek opnieuw naar de oude afbeelding op de muur.

Het kind zonder naam.

Zijn eigen gezicht.

"Wie heeft dit gemaakt?" vroeg hij zacht.

Lucas liep langzaam dichterbij.

"De eerste erfgenaam."

Elias draaide zich om.

"De eerste?"

Lucas knikte.

"De geschiedenis die jij kent, is niet de echte geschiedenis."

Hij keek naar de symbolen rondom hen.

"De vijf families hebben altijd verteld dat de eerste erfgenaam degene was die de wereld heeft gered. Dat hij zijn kracht gebruikte om vrede te brengen."
"Maar dat klopt niet?"
Lucas schudde zijn hoofd.
"Nee."
De vlam van Elias' kaars flakkerde.
"Wat gebeurde er dan?"
Lucas zweeg even.
Alsof hij wist dat de woorden die hij ging uitspreken nooit meer teruggenomen konden worden.
"De eerste erfgenaam ontdekte dat de kracht die door de families werd bewaakt niet alleen bescherming kon bieden."
Elias luisterde aandachtig.
"Het kon ook vernietigen."
Een koude stilte viel over de kamer.
"De kracht kwam niet uit het licht," vervolgde Lucas. "Niet volledig."
Hij wees naar het teken op Elias' hand.
"Ze kwam uit een balans tussen licht en schaduw."
Elias keek naar zijn eigen hand.
"En daarom ben ik anders?"
"Daarom ben jij gevaarlijk."
Die woorden kwamen harder aan dan Elias verwachtte.
Lucas zag zijn reactie.
"Niet omdat je slecht bent. Maar omdat jij de eerste bent sinds eeuwen die beide kanten draagt."
Elias keek weg.

Hij dacht aan alle keren dat hij zijn eigen kracht niet had begrepen. Aan de momenten waarop hij bang was geweest dat er iets duisters in hem zat.
Misschien had hij altijd gevoeld dat er iets ontbrak.
Een deel van zichzelf dat verborgen was gehouden.
"Wie wist hiervan?" vroeg hij.
Lucas antwoordde niet meteen.
Dat was genoeg voor Elias om te begrijpen dat het antwoord hem pijn zou doen.
"Wie?"
"Jouw ouders."
De kamer leek plotseling kleiner te worden.
Elias verstijfde.
"Mijn ouders wisten dat?"
"Ze wisten meer dan wie dan ook."
"Waarom hebben ze mij achtergelaten?"
Lucas keek naar de grond.
"Omdat ze wisten dat als jij bij hen bleef, je zou sterven."
Elias voelde woede opkomen.
"Ze hadden mij tenminste de waarheid kunnen vertellen."
"Ze wilden dat."
Lucas keek hem aan.
"Maar iemand heeft ervoor gezorgd dat jij alles vergat."
Een ijzige stilte volgde.
Elias voelde zijn adem versnellen.
"Iemand?"
Lucas knikte langzaam.
"Iemand binnen de Orde."
De naam alleen al veranderde de sfeer.

De Orde.
De groep die eeuwenlang achter de schermen had gewerkt.
De groep die geheimen bewaakte.
En vernietigde.
"Wie?" vroeg Elias.
Lucas keek naar de donkere gang achter hen.
"Dat is het probleem."
Zijn stem werd zachter.
"Niemand weet meer wie de leider is."
Plotseling klonk er een geluid.
Een diepe dreun vanuit de bodem van de kamer.
De stenen onder hun voeten begonnen te trillen.
Elias keek omhoog.
De symbolen op de muren begonnen één voor één op te lichten.
Maar niet met een blauwe gloed.
Met een donkere, bijna zwarte energie.
Lucas' gezicht veranderde.
"Dat kan niet."
"Wat?" vroeg Elias.
Lucas zette een stap achteruit.
"De kamer heeft iemand gevonden."
"Wie?"
Een stem vulde de ruimte.
Oud.
Krachtig.
En angstaanjagend bekend.
"Mijn verloren erfgenaam..."
Elias bevroor.

Want hij kende die stem.
Niet omdat hij hem eerder had gehoord.
Maar omdat hij hem altijd al had gevoeld.
De stem kwam uit hemzelf.
De schaduw op de muur achter Elias begon te bewegen.
Langzaam vormde zich een figuur.
Een figuur die hetzelfde gezicht had.
Maar met ogen vol eeuwenoude duisternis.
Lucas fluisterde slechts één zin:
"Nee..."
Elias keek naar zijn eigen spiegelbeeld.
En begreep eindelijk waarom iedereen bang was geweest.
Omdat het grootste geheim van zijn afkomst niet was dat hij de erfgenaam was.
Het was dat er altijd al een tweede helft van hem had bestaan.
En die helft was nu wakker geworden.

Hoofdstuk 5
De Schaduw in Zijn Bloed

Elias kon niet bewegen.
Niet omdat hij bang was.
Maar omdat zijn lichaam weigerde te geloven wat zijn ogen zagen.
Voor hem stond iemand die onmogelijk kon bestaan.
Een tweede versie van zichzelf.
Niet een spiegelbeeld.
Niet een herinnering.
Een levend wezen.
Dezelfde ogen.
Dezelfde trekken.
Maar waar Elias nog hoop en twijfel droeg, zat in deze verschijning alleen rusteloze kracht.
Een kracht die eeuwen had gewacht om vrijgelaten te worden.
"Wie ben jij?" vroeg Elias.
Zijn stem klonk harder dan hij zich voelde.
De schaduw glimlachte.
"Dat weet je al."
Elias zette een stap achteruit.
"Nee."
"Jawel."
De figuur keek naar zijn eigen handen alsof hij ze voor het eerst zag.
"Ik ben het deel dat ze uit jou hebben gehaald."
De woorden sneden door de kamer.

Lucas keek geschokt toe.
"Dat is onmogelijk..."
De schaduw draaide zijn hoofd naar hem.
"Jij wist het."
Lucas zweeg.
En opnieuw was zijn stilte een antwoord.
Elias keek hem aan.
"Je wist hiervan?"
Lucas' gezicht vertrok.
"Niet alles."
"Maar genoeg."
Een zware stilte volgde.
Lucas keek naar de grond.
"Toen je geboren werd, gebeurde er iets wat nog nooit eerder was gebeurd."
De schaduw kwam dichterbij.
"De kracht kon niet kiezen."
Zijn stem vulde de ruimte.
"Dus splitste ze zich."
Elias voelde een koude rilling.
"Een deel kreeg het licht."
Hij wees naar Elias.
"En een deel kreeg de schaduw."
Hij wees naar zichzelf.
"Jij kreeg de naam."
Hij glimlachte zwak.
"Ik kreeg de vergetelheid."
Elias keek naar hem.
"Waarom besta jij?"

De schaduw antwoordde zonder twijfel.
"Omdat jij nooit compleet was."
De woorden kwamen hard aan.
Elias dacht aan alle momenten waarop hij zich anders had gevoeld.
Alsof er iets ontbrak.
Alsof een stuk van hem ergens verborgen zat.
"Wat wil je van mij?"
De schaduw keek hem lang aan.
"Wat ik altijd al wilde."
Hij kwam dichterbij.
"Mijn plaats terug."
Plotseling trok Lucas Elias achteruit.
"Niet luisteren."
De schaduw lachte zacht.
"Nog steeds dezelfde Lucas."
"Beschermend. Trouw. Maar altijd te laat."
Lucas balde zijn vuisten.
"Je begrijpt niet wat je bent."
"Ik begrijp het beter dan iedereen."
De donkere energie rond de schaduw begon sterker te worden.
"Ik ben wat de families hebben gevreesd."
De muren begonnen te scheuren.
"Ik ben de waarheid die ze begraven hebben."
Elias keek naar de oude symbolen.
"Waarom hebben ze jou verborgen?"
De schaduw keek hem aan.
Voor het eerst verdween zijn glimlach.

"Omdat ze bang waren."
"Waarvoor?"
De kamer werd stil.
Zelfs de wind leek te stoppen.
"Dat ik de echte erfgenaam was."
Elias voelde zijn hartslag versnellen.
"Dat is een leugen."
"Is het?"
De schaduw keek naar het teken op Elias' hand.
"Vraag jezelf af waarom jij altijd moest vechten om te bewijzen wie je was."
Hij liep langzaam rond Elias.
"Waarom jij nooit een familie had."
"Waarom jouw naam werd gewist."
"Waarom iedereen jou nodig had..."
Hij stopte.
"...maar niemand jou ooit echt kende."
Elke zin raakte een plek die Elias jarenlang had verborgen.
Een plek vol pijn.
Twijfel.
En eenzaamheid.
Maar toen gebeurde er iets onverwachts.
Het teken op Elias' hand begon opnieuw te gloeien.
Niet blauw.
Niet zwart.
Maar beide tegelijk.
De kamer schudde.
De schaduw keek verbaasd.
"Nee..."

Elias keek naar zijn hand.
Hij voelde het.
De twee krachten.
Het licht en de duisternis.
Niet als vijanden.
Maar als delen van hetzelfde geheel.
"Je hebt het verkeerd begrepen," zei Elias zacht.
De schaduw keek hem aan.
"Wat?"
"Ik ben niet half."
De energie rond Elias groeide.
"Ik ben alles."
Voor het eerst veranderde de uitdrukking van de schaduw.
Geen woede.
Geen arrogantie.
Maar angst.
Omdat hij iets begreep wat niemand eeuwenlang had begrepen.
De erfgenaam was nooit bedoeld om te kiezen tussen licht en donker.
Hij was bedoeld om ze samen te dragen.
Een harde klap weerklonk.
De ingang van de ondergrondse kamer stortte gedeeltelijk in.
Lucas keek omhoog.
"Er komt iemand aan."
Elias draaide zich om.
Vanuit de donkere gang klonken voetstappen.
Langzaam.

Kalm.
Alsof degene die eraan kwam wist dat alles al beslist was.
Toen verscheen een figuur in de opening.
Een figuur met het teken van de Orde op zijn kleding.
En een stem die Elias onmiddellijk herkende.
"Gefeliciteerd, Elias."
De figuur glimlachte.
"Je hebt eindelijk jezelf gevonden."
Een korte stilte.
"Maar nu moet je ontdekken wie je werkelijk heeft gemaakt."

Hoofdstuk 6
De Architect van de Leugen

De persoon in de deuropening bleef roerloos staan.
Het teken van de Orde op zijn mantel leek bijna te bewegen in het zwakke licht van de kamer. Alsof zelfs het symbool zelf een waarschuwing was.
Elias voelde onmiddellijk dat deze persoon anders was.
Niet zoals de vijanden die hij eerder had ontmoet.
Die hadden gevochten uit woede.
Uit hebzucht.
Uit angst.
Maar deze persoon straalde iets anders uit.
Zekerheid.
Alsof hij al eeuwen wist dat dit moment zou komen.
"Wie ben jij?" vroeg Elias.
De man glimlachte.
"Een vraag die je al veel eerder had moeten stellen."
Hij stapte de kamer binnen.
Elke stap galmde door de oude ruïnes.
"Mijn naam is niet belangrijk."
Elias kneep zijn ogen samen.
"Dan zou je hem niet verbergen."
De glimlach van de man werd iets breder.
"Je hebt meer van je ouders dan je denkt."
Bij het horen van die woorden veranderde Elias' blik.
"Ken jij mijn ouders?"
De man keek naar de schaduw naast hem.
Naar het wezen dat een deel van Elias was.